

Χιλιάδες Θάλασσες

● Της Αιμιλίας Ποίζη

Κάθομαι και κοιτάζω, αισθάνομαι και αφήνομαι
για μένα η θάλασσα σημαίνει πολλά σκέφτομαι.
Μια βόλτα στην ρημαγμένη από καιρό αμμουδιά
ένα ίδιο πρωινό, απ' τις χιλιάδες τραγουδι διαφορετικό,
ένα βράδυ με πανσέληνο, με αρχή τον ίδιο πρόλογο.
Τι να διαλέξω απ' τα δυο, μήτε το σκοτεινό μήτε το φανερό,
χιλιάδες νύχτες πέρασαν, χιλιάδες βόλτες στο παρελθόν,
θάλασσες και μυστικά των δοσμένων στις ηδονές θεών.

Βροχερή μέρα, μα καρτερική, χάνομαι μες τη στιγμή
βγαίνω απ' την κάμαρα και απλωμένη είναι η θάλασσα,
έτοιμη από καιρό για ένα ταξίδι κρυφό, τόσο μοναδικό.
Το νιώθω πάλι θα φύγει, μα αλλάζει πέπλο και ξαναγυρνά,
την κρύβει καλά τη χαρά, αφήνεται και αυτή στη λύπη
είναι χειμώνας και κρύβονται της ομορφιάς τα μυστικά.
Χιλιάδες μονοπάτια άγνωστα για μας, τόσο απόμακρα
χιλιάδες ταξίδια μες τη θάλασσα με την ονειροπόλα μνήμη.

Κάθομαι και αγναντεύω, παρασύρομαι και αναρωτιέμαι
τι κρύβει πάλι η θάλασσα, σε ποιο ταξίδι θα βρεθώ το βράδυ;
σε μια διασκέδαση ζηλευτή, με την ψυχή ριγμένη στο πέλαγος.
Έχω ταξιδέψει πολύ, σε μια μέρα άλλαξα θάλασσες, ωκεανούς,
στο ίδιο μέρος και η καταιγίδα έγινε αμίλητη, συμπονετική.
Φίλη με τα αστέρια και βροχή χάρη στο όνειρό μου, στην ευχή,
μοναχική που έγινε μελωδική, ατελείωτη θάλασσα, μαγευτική.
Χιλιάδες νύχτες πέρασαν, κι η θάλασσα είναι εκεί μένει πιστή
άλλοτε ήσυχη, ζεστή και άλλοτε εικόνα κρυμμένη το πρωί.